

bychmy my kóždny po swojim samoženju, kotrež Boh dawta, ton Serski lud
klich wječnej sbožnoszi roswuczili, te najstarsche knihi, tu swjatu Bibliu, do
Serskeje horneje Łuziskeje recze pscheložili, kdopelnenu teho dobreho požaz-
danja teho Serskeho luda, a kwopokasanju, so my tež po tym hezempliu
druhich wuczerjow so prozujemy, naschich pošlucharjow niz jeno sertom, ale
tež spisimom wuczicž. Na to smy my predy we Budeschini so sromadzili,
a so romadzje srecželi, schto kóždny wošebi doma dyrbi pscheložicž. A dyž to
je so stalo, smy sašo we Budeschini so skhadžowali, a to pscheložene pišmo
pschelasowali a poredželi: skotremž dzjelom my smy pjeć a schtyrjeczi molow,
wošom ljet pospochi, so sromadzili, a tak ton žyly stary Testament s Božej
pomozu dokonjeli; ton nowy Testament pak smy my tež swulkej prozu po-
redžili, kajž ton luby lasowar derje widžicž a sčonicž budže. Sjenem sło-
wom, a bewscheje nascheje kwalby, namakasch ty we tej nowej Serskej Biblii
prawu a czistu Sersku recž: pschetož my smy so se wschej swjernoszu prozo-
wali, so bychmy bes nusy sžusnych recžow zuse słowa nebrali, dokelž nascha
Serska recž, kotruž ton kwalobny Sachsonski Kurfjerschtsa Jan Juri ton II.
fjerschczinsku recž je menował, tak kuda a hubena neje, jako njekotsi ludžo
mjenja a sa to dđerža.

Dale, kdruhemu, namakasch ty te mena kóždnych knihow a stawow hor-
kach na kóždnej paperzy wopisane.

Kczecžemu, to rosdžjenje kóždnych knihow tež wotprjotka wopi-
sane.

Kschwortemu, wysche kóždneho stawa D. Hutterusa krotke wucženjenja
po tych wotdžjelenych schtukach we kóždym stawi swulkimi žyframny pokazane.

Kpjatemu, to meno Bože Jehovah kóždny mol swulkimi pišmikami aby
buchstabami czisčezane.

Kschestemu su te schpruchi aby słowa, džež teho runja słowc aby wsežny
hjeschcže wjaze su knamakanju we Božim słowi, pschi kóždnej schtuczžny se wschej
swjernoszu a prozu pschistajene.

Kšedmemu, to l, džež budže jako w lasowane, je po tem žadanju wele
czlowekow sprjecžnej smuschku zejchowane, so može kóždny po swojim wa-
schnju lasowacz sa l aby sa w, kajž jeho recž sobu pschineše.

Kwaleny budž ton Knes, nasch Boh, kiž je nam pomoz, strowosž a ži-
wenje ktemu sposchczil, so my to s Bohom sapoczane dzjelo smy s Božej nadu
dokonjeli, a jeho swjate słowo, kotrež je predy psches tych Prophetow, we tych
pošlenich czasach pak psches swojeho Syna a jeho lubnych Žaposchtolow knam
recžal, naschim Sersbam do jich rukow moli podacz. Ach ton smilny Knes
daj tež swoje nadne požonowanje, so by ta nascha proza podarmo nebyla!

Ty pak, lubny lasowarjo, daj šebi tu te najnowishe knihi, tu Sersku
Bibliu, derje poruczenušbycz. Pschetož we nej namakasch ty, so twój Boh a
Stworicžel, twój Sbožnik a Wumožnik, twój Wuczer a Troschtar, jara
troschenje stobu reczi, a swoju nadnu wolu wot twojeje sbožnosze tebi šewi.
Nemyšl schal šebi, so to dzjelo, we Biblii lasowacz, jeno sa duchownych aby
prjedarjow šluscha, kajž czi podjansžny so nehanibuju wuczicž, dyž praja: Tym
lajam